

Tribuna

'I have a dream...'

JOSEP MARIA
SABATÈ I BOSCHCronista oficial
de la ciutat de
Tarragona

Sembla que començo a agafar-li el gust als títols en anglès, però és que el prop passat dilluns 21 de gener de 2013, en la cerimònia del jurament de Barack Obama com a 44è president dels Estats Units, en una segona legislatura, coincidiren una sèrie de fets molt particulars.

Mentre allà, a Washington, a la gran avinguda que mena al Capitoli, plena a vessar d'un públic bigarrat i expectant, talment com estava el mateix lloc quan en acabar aquella marxa pels drets al treball i la llibertat Martin Luther King iniciava el seu discurs fent referència a un meravellós somni de pau, cinquanta anys després Barack Obama pronunciava aquelles trenta-cinc paraules –no sé comptar els caràcters amb espais corresponents a la versió original anglesa de la fórmula 'jurament' emprada des del primer president per tots els altres quaranta-tres presidents que l'han succeït– i ho feia amb la mà sobre la mateixa Bíblia que utilitzà Abraham Lincoln, aquí, a casa, al vestíbul del CRAI –Centre de Recursos i Aprenentatge per a la Investigació– de la nostra Universitat Rovira i Virgili de Tarragona –Campus Catalunya–, s'inaugurava una exposició –mostra de poètica visual– que, amb el títol genèric de 'Nosaltres els fusterians', esdevenia un merescut i molt digne homenatge a l'escriptor valencià Joan Fuster (Sueca 1922-1992), autor del conegut assaig *Nosaltres els valencians*, en com-

memoració dels també cinquanta anys de la seva edició.

La coincidència d'ambdues efemèrides, més enllà dels esmentats horaris, data, cinquantenari, etc., evidentment no era total i absoluta; per exemple, el vestíbul de la biblioteca que centralitza tots els recursos, etc., per a les facultats de Jurídiques i Lletres, així com per a l'Escola d'Infermeria –ara amb les sigles CRAI, no fem si no definir el que tothom coneix com a biblioteca–, ni de bon tros estava ple de gom a gom: dotze persones, la majoria gent de la casa –professorat i personal d'administració i serveis–, gairebé cap 'estudiant' –època d'exàmens?–, i para de comptar.

L'exposició 'Nosaltres els fusterians' és un molt digne homenatge a l'escriptor Joan Fuster

L'exposició és una mostra poètica visual que arribà a Tarragona des de la Universitat Miguel Hernández d'Elx, on es presentà el 15 de novembre del 2012, fruit d'uns treballs artístics –quaranta-sis en concret– que tracten d'apropar-nos el text de Fuster amb unes imatges que reflecteixin el sentit i l'essència de les seves paraules i pensaments.

versitaris a intentar un redescobriments de Joan Fuster, mitjançant la mostra d'aquests quaranta-sis artistes 'fusterians', que ni de bon tros volen deixar que imperi allò del *sic transit gloria mundi* donat el poc ressò de la notícia.

En l'homenatge poètic i visual, hi trobareu referències senzillament geogràfiques dels 'països catalans' o d'una Espanya buida, amb els colors vius d'escuts i senyeres quadribarades, estelades blanques, grogues i vermelles; al·lusions al rostre del poeta, amb distints grafismes, i el seu nom, en moltes llengües i definicions que ens parlen de l'hora «d'agarrar la vaca pels collons»; els seus pensaments fets imatge –«A qui dirà les seves mentides la tortuga? A una altra tortuga, potser», «Fan la guerra per ofici, torturen per ofici, enganyen per ofici... És que no són capaços de guanyar-se la vida d'una altra manera?», «La política, o la fà, o te la fan», «La meua posteritat serà de paper»; aspectes de la Justícia, on una balança equilibra els problemes reals amb els inventats; i moltes altres interpretacions més de pintors, fotògrafs, grafistes i dissenyadors entre els quals figuren gent de casa nostra com Josep Maria Roselló o Joaquim Sancho.

Entre els plafons de l'exposició, quan avui encara ressonen els vots del Parlament de Catalunya amb les xifres que anuncien un dret a decidir, jo també he tingut un somni, molt més petit que el de Martin Luther King: de moment, ara per ara, jo també somio amb el dret a decidir lliurement i en democràcia el futur del meu país, perquè Joan Fuster encara viu entre «jo, tu, ell, ella, nosaltres els fusterians».

Es prou conegut el poder de la imatge, potser molt més conegut que el mateix text de l'assaigista valencià, tot i ser un escriptor guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (1975) i la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya (1983), d'aquí que en aquests dies en què treball i llibertat són paraules complexes i, segons com, fins i tot buides de contingut per a alguns o amb un dubtós sentit i contingut per a altres, rellegir l'obra de Fuster i resseguir els plafons de l'exposició dels 'fusterians' pot esdevenir una activitat alligonadora a la qual el pas del temps no li ha tret actualitat; almenys jo la recomanaria a tots i esperonaria els joves uni-